

Liten farbror, stora känslor

Helt i Barbro Lindgrens anda gestaltas såväl stora känslor som tandborstning i Wasa Teaters uppsättning av Sagan om den lilla farbrorn.

TEATER

Sagan om den lilla farbrorn

Text: Barbro Lindgren. Dramatisering: Lars-Erik Brössner, Tomas von Brömssen. Regi: Agneta Lindroos. Scenografi och kostym: Marcus Olson. Musik: Lars-Erik Brössner. Musikarrangemang: Carla Fri. Mask och peruk: Anna Vesterback. I rollerna: Jakob Johansson, Julia Johansson, Carla Fri. Wasa Teater, premiär 6.9.

Samtidigt som renoveringen av teaterhuset är på målrakan öppnar 100-årsjubilerande Wasa Teater åter dörrarna för sin publik, efter ett spelår med utlokaliserade produktioner. Man inleder med en barnpjäs baserad på Barbro Lindgrens sjuttiotalsklassiker *Sagan om den lilla farbrorn* som spelas på miniscenen Vasallen och turnerar i daghem och förskolor.

In på scenen kommer en man (**Jakob Johansson**) i hatt, lång rutig rock och något för stora byxor. Han ser bekymrad och ledsen ut, men lyser upp vid åsynen av två musicerande figurer. Glädjen blir kort. De vill inte veta av honom, fastän han är vänligheten själv. Ful och för liten tycker de att han är och signalerar tydligt sitt avståndstagande.

Temat mobbing och utanförskap, som gör Lindgrens berättelse hjärtskärande, är dock lite nedtonat i den här scenversionen. Mest handlar den om hur den lilla farbrorns ensamhet och sorg skingras när han

■ Syskonen Jakob och Julia Johansson bjuder på fint samspel i Wasa Teaters *Sagan om den lilla farbrorn*.

FOTO: FRANK A. UNGER/PRESSBILD

möter en snäll brun hund (**Julia Johansson**) som nosar överallt, som slukar kakor och kaffe, slickar honom i ansiktet och ivrigt viftar med hela svanspartiet.

Det fysiska uttrycket spelar över huvud taget en central roll i föreställningen, som är regisserad av **Agneta Lindroos**. Mycket gestaltas bara genom rörelse och mimik, med fin tajmning i samspelet mellan syskonen Johansson. Och mer sägs kanske också med musik än med ord. Den framförs av skådespelarna själva, i första hand **Carla Fri** på olika instrument, och är komponerad av **Lars-Erik Brössner** som även gjort dramatiseringen i

par med skådespelaren **Tomas von Brömssen** (duon spelade för övrigt huvudrollerna när pjäsen uruppfördes i Göteborg 1983).

Ömsint och lekfullt

Scenrummet är avgränsat med en bastant grå modul som till funktionen för tankarna till "compact living" men också rymmer en stjärnhimmel. För den visuella helheten, där färgskalan är ganska återhållen, svarar den svenska scenografen och kostymdesignern **Marcus Olson**, som också tidigare anlitats av Wasa Teater.

Ömsint, lekfullt, med lågmäld humor – helt i Barbro Lindgrensk

anda – gestaltas såväl stora känslor som tandborstning och köttbullsjonglering medan äkta vänskap och en gemensam melodi växer fram mellan farbrorn och hunden. Roligt har de tillsammans, och publiken med dem. Men så dyker en flicka (**Carla Fri**) upp och stjälar hundens uppmärksamhet. Lilla farbrorn drabbas av akut svartsjuka och är övertygad om att han inte dugar mer. Lätt att tro för den som brukar bli föst åt sidan. Och tre kan ju vara ett nog så knepigt antal.

Tur då att det ibland faktiskt finns riktigt lyckliga slut på sagor som började sorgligt.

MARIA SANDIN